

Geert Gruisen voetballer van Oranje.

Omdat het moeilijk was voor de boven Moerdijkers de naam Sjeer uit te spreken werd het in die tijd even Geert. Hij was en bleef de Sittardse linksbuiten van het Nederlands elftal. Hoe is het nu met hem?

Sjeer werd geboren 04-02-1935 te Overhoven. De jongste van 9 kinderen. Vijf meisjes en vier jongens. Pap kwam uit Overhoven mam uit Leyenbroek. Hij woont nog steeds op de Vouerweg. Vroeger hadden ze in deze buurt een winkel en een kolenbedrijf.

Op 11 jarige leeftijd ging hij voetballen bij de Sittardse Boys. Niet onder de naam Gruisen, want men mocht pas spelen voor een club als men 12 jaar was.

Hij vertelt:

“ Als jeugdleiders hadden we Cor van den Homberg, Harie Smit en Jan Kengen. Er waren ook spelers van het eerste elftal die ons de beginselen van het spel bijbrachten. Ieder op zijn eigen specifieke wijze. Het trainingsveld lag in de Baandert naast het voetbalterrein. Hoe vaak wij trainden, weet ik niet meer.

Eigenlijk voetbalde je meer op straat. Vlakbij het ouderlijk huis lag een boerderij met een poort en daar werd tegenaan gevoetbald.

Tot mijn dertiende jaar heb ik altijd in de B- jeugd gespeeld. Voor de A- jeugd moest je zestien zijn. In die tijd bezochten we veel toernooien met spelers als Willy Erkens en Harrie Brull. We wonnen heel vaak want we hadden een super elftal.

Op mijn zestiende kreeg ik een plek in het eerste elftal. Dat was mij voorspeld door meneer Delsing, het hoofd der school in de Baandert. Toen ik in de B- jeugd speelde, stond hij als voorzitter van de jeugd te kijken. Na de wedstrijd zei hij : “Jóng este zesteen bès, sjepeels doe in 't eesjte.” Dat is me altijd bijgebleven.

In 1951 speelde ik linksbuiten in het eerste elftal onder trainer Nick Heyenrath. Niemand heeft ooit gevraagd of dit mijn favoriete plek was. Je werd bij de jeugd linksbuiten gezet en dat is zo gebleven, ook in het Nederlands elftal.

Mijn idolen in die tijd waren Abe Lenstra en Faas Wilkes. Die spraken tot de verbeelding. Geen buitenlanders, die kenden we niet. Er was geen t.v.”

Had je favoriete trainers?

“Voor mij is Frans de Bruyn de beste geweest. Hij wist heel veel van de tegenstanders. Voor die tijd wist hij je goed voor te bereiden op een wedstrijd. Ik heb van meer trainers iets geleerd. Als je begint moet je leren en altijd blijven leren. Maar Frans was in mijn optie de man waar ik het meest van heb opgestoken.

Trainers in die tijd waren Heyenrath, de Bruyn, Fahrdronc en toen weer de Bruyn. Ook nog een meneer Slangen, een heel aardige man en later Beara, een Joegoslaaf. Die bracht de gebroeders Cebinats mee. Een speelde er bij PSV. De leukste van de twee bij ons. Die Beara woonde toen in de Ruys de Beerenbroekstraat. Hij stookte in die tijd zo'n petroleum kachel. Wij verkochten petroleum en iedere zaterdagochtend belde hij om tweehonderd liter te bestellen. Dat was voor een normaal mens de hoeveelheid voor een maand. Hij zette de kachel helemaal open en ook alle deuren want zei hij: “Ik muss niet allayn die ene Zimmer warm hebben maar het ganse hois.”

Hoe vaak trainden jullie in die tijd?

“Drie keer per week. Minimaal moest je twee keer trainen als je in het eerste elftal stond. In de tijd van de Bruyn, moest ik in de wintertijd, op zaterdagmorgen, tijdens het vracht rijden met de kolenwagen, langs de Baandert komen. Daar werd dan met de Bruyn getraind. Na drie kwartier zat die training erop en dan ging het weer verder met de kolenwagen. Zo haalde ik het aantal trainingen. Dan mocht ik op zondag weer meedoen.”

Ben je buiten met het Nederlands elftal ook nog in het buitenland geweest?

“We zijn met Sittardia in Spanje geweest, in Bellagos. Daarna hebben we ook in Madrid gespeeld. Dat was in 1953. Gewoon vriendschappelijk.

Mens wat een reis! Alles per bus. Van Bellagos naar Badajoz nabij de Portugese grens.

Daarna 800 km naar Madrid en vervolgens richting Valencia.

200 Km buiten Madrid gaf onze nieuwe DAF- bus de geest. We stonden op een eenzame weg, alleen maar bomen, geen huis te zien. Onze tolk, geleend van DSM, ging van daaruit liftend naar Madrid om een takelwagen te organiseren. DAF was nog in opkomst en hun enige Spaanse garage lag in Madrid.

We hebben de hele dag langs de weg gekampeerd. Ik weet nog dat er enkelen heel ver gelopen hebben om ergens iets te eten te halen. Ze brachten ook kruiken met wijn mee. In die tijd dronk ik helemaal geen alcohol, dus voor mij was er “nada” te drinken.

’s Avonds konden we eindelijk weer op weg. Op een gegeven moment ben ik in het gangpad gaan liggen. Ik sliep al gauw als een matmot.

In Madrid aangekomen waren er nog wat tenten open en de hele bus stapte uit. Ik ben gewoon blijven liggen totdat ik wakker werd en dacht: “Wat is het toch stil hier.”

Het was negen uur in de ochtend toen we in Madrid arriveerden. Er werd gelegenheid gegeven om ergens te douchen. ’s Avonds ging het met de trein van Madrid naar Parijs. Daar stond een bus van de EBAD klaar, die ons naar Sittard bracht. Zondag ochtend half acht zagen we de toren. Aansluitend vertrokken we naar den Bosch om een competitiewedstrijd te spelen. De wedstrijd was echter uitgesteld. Een miscommunicatie tussen de KNVB en Sittardia. Meer dan twee volle dagen reizen. Nu zou je “shit” zeggen. Ik vraag me nu nog altijd af waarom we niet naar Madrid gebeld hebben om hulp te krijgen. `

We zijn ook nog met Sittardia in Roemenië geweest onder leiding van Beara. Ook een vriendschappelijke uitwisseling. Dat verblijf duurde veertien dagen. We hebben daar drie wedstrijden gespeeld. De reis ging per vliegtuig. Het rondreizen door de streek aldaar werd met de bus gedaan. Alleen het eten was niet geweldig. Die reis viel in de nadagen van mijn voetballoopbaan.

We hebben toen ook Boekarest bezocht. Prima hotel. Vervolgens naar een andere plaats, waarvan ik de naam kwijt ben, daar was het eten primitief. Ik weet nog dat Wil Heuts, destijds vorst Marot, ’s morgens ging vragen of er geen spek met eieren te krijgen was voor zijn jongens. Het enige dat men daar kreeg, waren hele dikke tomaten, je weet wel van die waterbommen.”

Kun je nog wat bestuursleden noemen uit die tijd?

“Wil Heuts, voorzitter, later Thurlings, Vic van de Penning ging over de centen, Bèr Wessels van ’t schildersbedrijf, Bèr Durlinger.

In 1954 kreeg ik mijn eerste contract. Vijf gulden per training, 3 trainingen dus 15 gulden per week. Een gewonnen wedstrijd 40,- gulden, gelijkspel 20-gulden. Bij verlies kreeg je niets. Je was semiprof, later zijn die contracten omhoog gegaan. Er waren toen ook al spelers die iets extra’s kregen. Bij Feyenoord zijn ze zo ook begonnen.

De competitie was al begonnen toen de profs in zicht kwamen. Dus begon de competitie opnieuw met de betaalde clubs erbij.”

Heb jij ook nog als prof gespeeld?

“Nee de enige die zich bij ons prof kon noemen, was Willy Dullens. Hij werkte toen bij de firma Horn.

Frans de Munck heeft alleen gekeept toen we nog amateur waren. Hij werd wel onder tafel betaald, dat leverde hem een schorsing op. Hij verkaste daarom naar FC Köln. Toen hier betaald voetbal kwam, is hij teruggekeerd.

Er was in die tijd ook een Limburgs elftal. Daar heb ik verschillende keren in gespeeld.

In 1953 en 1954 had ik een basisplek in het Nederlands elftal. Er was nog net geen betaald voetbal. Je kreeg wel vergoedingen in de vorm van een reis- en toilettas en de reiskosten.”

Hoe kwam je in het Nederlands elftal?

Ik speelde in het Nederlands jeugdelftal onder de 18 jaar. Ergens in Brabant speelden we tegen Duitsers. Coen Moulijn was onze linksbinnen en ik mocht linksbuiten spelen. Ik denk dat er toen iemand van de keuzecommissie aanwezig was, die vond dat ik een goede wedstrijd speelde.

Bij Sittardia kreeg men te horen dat ik uitgenodigd werd voor het voorlopige Nederlands elftal. De training was in Amsterdam. André Smit was toen bestuurlid, die belde mij op. Ik was niet thuis. Mijn vader vertelde later dat ik naar de Putstraat moest, waar André woonde. Hij vertelde me dat ik was uitgenodigd voor het nationale elftal. Eerst voor het voorlopige en na de doorstane test rolde ik het Nederlands elftal in. Het voorlopige elftal telde niet als interland. We speelden tegen Keulen, tegen een Franse ploeg en tegen een club uit Wenen.

De eerste echte interland was in Rotterdam tegen België. Die wonnen we met 1-0. De tweede tegen Engelse amateurs werd ook gewonnen. De derde weer tegen de Belgen, die ging dik verloren. Dat was het einde van mijn interland carrière.”

Namen uit die tijd:

“Biesbroek (RCH), Steiger (PSV), Terlouw (Sparta), Jan Klaassen(Venlo), Melis (Eindhoven) van Beurden, Gruisen, Tabak, Overbeke, Ballaart, van Meghuis, Odentaal (Haarlem). Er stonden 8 zuiderlingen in dat elftal. Dat was een zeldzaamheid.

Jaap van der Lek was onze trainer. Die kwam ook wel eens, vóór een interland, naar Sittardia om alleen met mij te trainen in de Baandert. Daarna ging hij naar Jan Klaassen in Venlo.”

Was er zoiets als medische begeleiding of waren er trainingsweekenden?

“Niet zo uitgebreid als nu. We kwamen daags voor de wedstrijd bij elkaar. Bij de eerste interland was dat in Den Haag in een hotel. Na een overnachting gingen we vanuit Den Haag naar Rotterdam. Per bus met een aantal motorrijders voorop naar het stadion. “

Heb je nog begeleiding gehad na je voetbal loopbaan?

“In die tijd ging je gewoon weer aan ’t werk.”

Wat waren de minder leuke tijden?

“Ik ben bijna 18 jaar bij dezelfde club geweest en het laatste jaar bij FSC. Natuurlijk zijn er strubbelingen geweest of zaken waar je het niet mee eens was. Een schorsing heb ik echter nooit opgelopen. Als jeugdspeler kreeg je een waarschuwing en nog een. Als het heel erg was kreeg je te horen, ga je maar aankleden. Je kreeg dan ook straf.

Na het voetballen ben ik weer zoals gezegd gewoon verder gegaan met de zaak zolang als het duurde. Totdat het gas kwam en de mijnen dicht gingen. Daar was geen kruid tegen gewassen.”

Zijn er nog contacten met de voetbalwereld?

“Niet veel. Ook niet met het Nederlands elftal. Ik krijg ieder jaar wel nog een uitnodiging voor het Huis ter Duin. Ik ben er nooit geweest.”

Komen er nog uitnodigingen voor wedstrijden van het nationale elftal?

“Nee, ik zou er trouwens ook niet heen gaan, ik heb genoeg aan de TV.”

Hoe kijk je naar het huidige voetbal?

“Dat is niet te vergelijken met vroeger. Op geen enkel gebied. De verzorging, begeleiding, de training. Voetballen is veel moeilijker geworden. Niet direct harder maar er wordt meer toegestaan, zoals het vasthouden in het strafschoopgebied. Dan zou het vroeger elf meters geregend hebben.

Ik ga wel naar Fortuna en dat is niet top. Met al hun trainen hebben ze nog te weinig techniek om een bal fatsoenlijk voor 't doel te brengen. Soms denk ik: “Wat doen jullie de hele dag op de trainingen? “ Het is ook veel sneller geworden. Toen ik in de begin periode me terugtrok als buitenspeler en een bal in de diepte kreeg, liep je hard vooruit. Tegenwoordig lopen de backs ook de 110 meter in 11 seconden en een beetje. Vroeger was de aanvaller meestal sneller dan de verdediger. Dat het kijkspel beter is geworden dat is een andere zaak.

Achteraf heb je makkelijk praten. Mijn zwaar lichamelijk werk zou nu een probleem zijn voor het profvoetbal, zeker voor topvoetbal. De competitie begint pas te draaien in de winterperiode en dan was er bij ons het meeste werk. In de zomer als het slap seizoen was werd er niet gevoetbald.

Ik ga er gewoon van uit dat ik een geweldig fijne tijd gehad heb. Tot mijn 65^e heb ik nog bij de veteranen gevoetbald. Ook een super tijd. Toen ik op mijn 65 mijn afscheid aankondigde zei men, je kunt nog jaren mee. Wel speel ik nog tafeltennis. Dat deed ik vroeger ook. Als ik tafeltenniscompetitie moest spelen had ik eerst gevoetbald

Het was geweldig met Sjeer gebabbeld te hebben.

Mia Könings - Collombon